

Arrest

nr. 74 105 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat G. MEBIS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 19 juni 2011 het Rijk binnen en diende op 21 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 28 september 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Indische nationaliteit bezitten, Sikh zijn en afkomstig zijn van het dorp Paur in het district Kapurthala (deelstaat Punjab). U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Indische overheid. Uw echtgenoot zou in het verleden lid zijn geweest van de Akali Partij, maar eind 2009 sympathisant zijn geworden van de Congrespartij. Hij zou

in zijn geboortedorp Sidmadona en elders in Kapurthala stemmen voor de Congrespartij hebben geronseld. Begin januari 2010 zou uw echtgenoot in een café in Sidmadona door aanhangers van de rivaliserende Akali Partij vergiftigd zijn. Enkele dagen later, namelijk op 10 januari 2010, zou hij in het ziekenhuis overleden zijn.

Na de dood van uw echtgenoot zou u afwisselend met uw kinderen bij uw familie in het dorp Paur en in het dorp van uw schoonfamilie in Sidmadona hebben verbleven. U verklaarde sindsdien geen concrete problemen te hebben gekend, maar zou schrik hebben gekregen. Op 26 maart 2011 zou u India met uw eigen paspoort hebben verlaten en met de hulp van een smokkelaar naar Rome zijn gereisd. Uw twee kinderen zou u bij familie in India hebben ondergebracht. Na een verblijf van twee maanden in een hotel in Rome zou een smokkelaar u naar België hebben gebracht. U zou op 19 juni 2011 in België zijn aangekomen en op 21 juni 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in India vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat uw echtgenoot vergiftigd werd door aanhangers van de Akali Partij, de rivaliserende partij van de Congrespartij waarvan uw echtgenoot sympathisant zou zijn geweest. Uw verklaringen hierover zijn enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen die u op geen enkel ogenblik aan de hand van concrete elementen kon hard maken (zie gehoorverslag CGVS, p.7, p.10 en p.14). Evenmin haalde u een element aan waaruit blijkt dat uw echtgenoot vóór zijn dood ooit problemen zou hebben gekend omwille van zijn activisme voor de Congrespartij (zie gehoorverslag CGVS, p.13). In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment tijdens uw asielrelaas informatie kon verschaffen over de identiteit van de personen van de Akali Partij die verantwoordelijk zouden zijn voor de dood van uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Dat u over de omstandigheden van de dood van uw echtgenoot dermate vaag bent en zich moet stoelen op vermoedens en veronderstelling, roept ernstige twijfels op.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u het naliet om bijvoorbeeld met de hulp van uw broers of uw schoonfamilie contact op te nemen met de Congrespartij om via deze weg meer te weten te komen over de problemen die uw echtgenoot zou hebben gekend of te informeren naar de identiteit van zijn politieke rivalen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Ook dit mag verbazen.

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegde aangaande het politiek activisme van uw echtgenoot voor de Congrespartij.

Verder, en niet in het minst, dient te worden vastgesteld dat niets in uw asielrelaas erop wijst dat u na het overlijden van uw echtgenoot door politieke tegenstanders van uw echtgenoot zou zijn gevisieerd (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.12). Na het overlijden van uw echtgenoot heeft u nog meer dan een jaar in uw geboortestreek gewoond zonder er problemen te hebben ondervonden (zie gehoorverslag CGVS, p.5-7). Daarenboven verklaarde u dat uw familie, die nog steeds in Kapurthala woonachtig is, sinds uw vertrek geen concrete problemen heeft ondervonden. Dit wijst er niet op dat u gezocht wordt met het oog op vervolging. Evenmin haalde u elementen aan die erop wijzen dat u actueel in India wordt gezocht (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaarde dat de politieke tegenstanders van uw echtgenoot u en uw kinderen gemakkelijk kunnen benaderen en jullie ook kunnen doden, maar haalde geen enkel element aan dat erop wijst dat u daadwerkelijk gevisieerd wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Voorts dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk maakte waarom u zich bij eventuele problemen niet buiten uw geboortestreek zou kunnen vestigen (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14).

Ook dient te worden vastgesteld dat u het na het overlijden van uw echtgenoot naliet een klacht in te dienen bij de Indische politie en u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat u omwille van één van de redenen zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op uw autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en p.11 en p.16). Uw verklaring als zou de politie in India niets doen als men ze geen geld geeft, wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie.

Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Het betreft kopieën van uw geboorteakte, een overlijdensakte van uw echtgenoot en een 'ration card'. Bovenvermelde documenten bevestigen uw identiteit en Indische nationaliteit en het feit dat uw echtgenoot op 10 januari 2010 overleed, dewelke hier niet ter discussie staan. Stukken waaruit zou blijken dat uw echtgenoot overleed als gevolg van vergiftiging legt u niet voor.

Bovenstaande opmerkingen doen het Commissariaat-generaal besluiten dat u zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming dient te worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de procedure

2.1. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. De door verzoekster gevraagde schorsing en de aangevoerde rechtsfiguur van het “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, kan slechts aangevoerd worden wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Daar onderhavige procedure zich duidelijk situeert onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, wordt deze rechtsfiguur dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.1.1. In zoverre verzoekster meent dat de bestreden beslissing de overwegingname van de asielaanvraag weigert, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus tot voorwerp heeft.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent immers inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). De Raad treedt niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. De Raad benadrukt tevens dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet). Derhalve worden de motieven die hiermee verband houden, evenmin dienstig aangevoerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Voorts voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Tevens stelt zij dat er sprake is van een onredelijke beoordeling.

3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3.2.1. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift dezelfde drie documenten die reeds in de bestreden beslissing werden beoordeeld. Ter terechtzitting legt verzoekster opnieuw fotokopieën van deze documenten neer en legt ze vijf bijkomende stukken neer, met name twee fotokopieën van dezelfde affidavit van 9 december 2011 nr. 929345 opgesteld op basis van de verklaringen van een ambulancier dat stelt dat verzoeksters echtgenoot onderweg in de ziekenwagen is overleden op 10 januari 2010, een gefotokopieerd krantenartikel waarvan noch de naam van de krant noch de datum kan achterhaald worden en waarbij verzoeksters schoonbroer het overlijden meldt van zijn broer, verzoeksters echtgenoot, een niet gedagtekend attest van het Vasal Hospital uit Jalandhar waarbij bevestigd wordt

dat verzoeksters echtgenoot tegen het advies van het ziekenhuis op 10 januari 2010 het ziekenhuis heeft verlaten nadat hij op 31 december 2009 was opgenomen, en een briefomslag.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Verzoeksters verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

In casu werd door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen gezien (i) verzoekster vooreerst onvoldoende aannemelijk maakte dat haar echtgenoot vergiftigd werd door aanhangers van de Akali Partij (de rivaliserende partij van de Congresp partij waarvan verzoeksters echtgenoot sympathisant zou zijn geweest) daar haar verklaringen hierover enkel gebaseerd zijn op vermoedens en veronderstellingen, zij over de omstandigheden van de dood van haar echtgenoot vage verklaringen aflegde en tevens naliet contact op te nemen met de Congresp partij om via deze weg meer te weten te komen over de problemen die haar echtgenoot zou hebben gekend of te informeren naar de identiteit van zijn politieke rivalen; (ii) verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegde aangaande het politiek activisme van haar echtgenoot voor de Congresp partij; (iii) niets in haar asielrelaas erop wijst dat zij na het overlijden van haar echtgenoot door politieke tegenstanders van haar echtgenoot zou zijn geviseerd en verzoekster evenmin elementen aanhaalde die erop wijzen dat zij actueel in India wordt gezocht; (iv) verzoekster geenszins aannemelijk maakte waarom zij zich bij eventuele problemen niet buiten haar geboortestreek zou kunnen vestigen; (v) verzoekster naliet na het overlijden van haar echtgenoot een klacht in te dienen bij de Indiase politie en verzoekster geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat zij omwille van één van de redenen zoals vermeld in de Vluchtelingenconventie geen beroep zou kunnen doen op haar autoriteiten.

4.2. Verzoekster beperkt zich echter tot het stellen dat het zeer moeilijk is om concrete bewijzen voor te leggen en dat indien verzoekster deze bewijzen zou trachten te leveren, er gevaar is voor eigen leven, maar laat na ook maar enigszins concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die zowel deze als alle andere vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. *In casu* legt verzoekster onder meer geen enkel begin van bewijs neer aangaande het politiek activisme van haar echtgenoot voor de Congresp partij en legt zij ook geen stukken voor waaruit zou blijken dat haar echtgenoot overleed als gevolg van vergiftiging. De Raad ziet geenszins in waarom zij dergelijke stukken niet zou kunnen neerleggen, laat staan dit niet zou kunnen doen “uit gevaar voor haar eigen leven”, te meer daar, inzake het politieke activisme van verzoeksters echtgenoot, verzoeksters echtgenoot lange tijd voor de *Akali Party* werkte en er een lidkaart van had (gehoorverslag CGVS p. 8) en hij voor de *Congress party* op nationaal niveau werkte wat eveneens zou moeten kunnen geattesteerd worden (gehoorverslag CGVS p. 12), zodat deze documenten kunnen worden opgevraagd, en inzake de beweerdte vergiftiging, verzoeksters echtgenoot “volgens de dokter was hij vergiftigd door een gif dat in zijn alcohol vermengd was” (vragenlijst 29 juni 2011, vraag 3.5, zoals bevestigd in gehoorverslag CGVS p. 7), hij beweerdelijk gedurende 10 dagen werd gehospitaliseerd alvorens daar te sterven en er rapporten over de testen

werden opgesteld (gehoorverslag CGVS p. 10), waaruit blijkt dat er toch minstens een autopsieverslag voorhanden en op eenvoudig verzoek verkrijgbaar moet zijn.

Ook de toegevoegde documenten inzake het overlijden van verzoeksters echtgenoot kan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas niet herstellen. Vooreerst hecht de Raad geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven, daargelaten de waarachtigheid van het overlijden van verzoeksters echtgenoot, zijn de medische documenten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeksters echtgenoot zijn verwondingen opliep. Dit klemte te meer nu het administratieve documenten zijn van de ambulancier en de administrateur van het ziekenhuis. Voorts kan vastgesteld worden dat verzoekster en haar schoonbroer gehandeld hebben tegen de medische belangen in van hun echtgenoot en broer nu hij voortijdig en tegen het medisch advies uit het ziekenhuis werd gehaald. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). De administratieve stukken van het ziekenhuis kunnen hooguit aantonen dat verzoeksters echtgenoot in het ziekenhuis was, niet dat het asielrelaas waarachtig is. De neergelegde affidavit is geen authentieke akte maar een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag. Het bewijst geenszins dat eenzijdige verklaring zelf waarachtig is. De overige documenten bevestigen verzoeksters identiteit en het overlijden van haar echtgenoot.

4.3. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift haar asielrelaas op enkele punten wijzigt door te stellen dat *“Waarschijnlijk zit iemand van de familie achter de dood van de echtgenoot van verzoekster. De familie kon het immers niet verkroppen dat hij overgegaan was naar de rivaliserende politieke partij”*, stelt de Raad vast dat deze bonte bewering geenszins onderbouwd wordt door concrete of objectieve elementen en daarenboven strijdig is met verzoeksters eerdere beweringen niet te weten wie haar man vergiftigd had en er enkel zeker van te zijn dat zijn politieke tegenstanders hierbij betrokken waren (verklaring 29 juni 2011, vraag 3.5, zie tevens gehoorverslag p. 10 en 14). Ook de bewering *“verzoekster vernam van haar ouders dat ook zij gezocht werd”* is strijdig met hetgeen verzoekster eerder verklaarde namelijk *“nadien hebben zijn ouders gehoord dat men ook mij en de kinderen wou doden”* (verklaring 29 juni 2011, vraag 3.5). Dergelijke niet-gefundeerde en strijdige beweringen berusten niet op een materiële vergissing, derhalve doen zij dan ook verder afbreuk aan verzoeksters asielrelaas.

4.4. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.5. Ten slotte en niet in het minst, licht verzoekster niet toe – ook al waren de beweringen van verzoekster over haar echtgenoot waarachtig, *quod non* – noch toont ze aan dat deze politieke allianties enige invloed kunnen hebben op verzoeksters veiligheid. Bovendien kan internationale bescherming slechts worden overwogen nadat wordt aangetoond dat geen nationale bescherming kan geboden worden. Verzoekster faalt ook op dit punt.

4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. In het verzoekschrift vraagt verzoekster geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van haar asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoekster in geval van terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK